

interesiĝas konkuri por sia Domo kontaktu sinjorinon Viskio.”

“Kaj finfine, mi devas informigi vin, ke ekde ĉi tiu jaro la koridoro ĉe la dekstra flanko de la tria etaĝo estas eksterlima al ĉiuj, kiuj ne preferus morti tre dolore.”

Hari ridis, sed li estis unu el la malmultaj kiuj faris tion.

“Li ŝercas, ĉu ne?” Hari flustris al Persi.

“Ŝajne ne,” diris Persi, grimacante al Zomburdo. “Estas strange, ĉar li kutime klarigas al ni la kialon, kiam oni malpermesas al ni iri ien – la arbaro estas plena je danĝeraj bestoj, tion ĉiuj scias. Mi vere anticipus, ke li antaŭe informu la prefektojn, se ne ĉiujn.”

“Kaj nun, antaŭ ol ni iros por enlitiĝi, kantu ni la Himnon de la Akademio!” kriis Zomburdo. Hari rimarkis, ke la ridetoj de la aliaj instruistoj fariĝis iome rigidaj.

Zomburdo pervipetis sian vergon, kiel se li forpelus muŝon sidante ĉe la pinto, kaj longa, orkolora rubando pafiĝis el ĝi, flugante alte super la tabloj, kaj tordante sin kiel serpento, en formon de vortoj.

“Ĉiu elektu sian plej ŝatatan melodion,” diris Zomburdo, “Kaj ni eku!” Kaj la ĉeestantoj kriegis:

Kara Porkalo, por kia kialo,
Regalu nin bonvole per instruo.
Ĉu ni estu kalvaj avoj aŭ
Junaj kun skrapvundo sur genuo.

Niaj kapoj nun deziras
Sorbi iun interesan eron.
Ili prave nur enhavas
Mortajn muŝojn, polvon, kaj aeron.

Do instru sciindaĵojn,
Niajn forgesaĵojn nun esprimu.
Vi disdonos, ni ekkonos.
Lernu ni kaj niaj cerboj ŝimu!

Ĉiu finis la himnon siatempe. Ĉe la fino la ĝemeloj Tordeli sole kantadis laŭ tre malrapida funebra marŝo. Zomburdo kondukis iliajn lastajn versojn perverge, kaj je la fino li pli laŭte ol ĉiuj aplaŭdis ilin.

“Ho muziko!” li diris, sekigante siajn okulojn. “Tiu magio superas ĉion, kiun ni faras ĉi tie. Kaj nun al la litoj! Eku al!”

La Oragrifaj unuajaraj sekvis Persi tra la babilantajn homamasojn, el la Granda Halo, supren per la marmora ŝtuparo. La kruroj de Hari denove pezis kiel plumbo, sed nur ĉar li estis tiel laca kaj plenŝtopita per manĝaĵoj.